

ORSZÁGOS RENDŐR-FŐKAPITÁNYSÁG

Szám: .

Tárgy: alapjogot érintő rendőri intézkedés
elleni panasz elbírálása
Hiv. szám: –
Ügyintéző:
Tel.:

HATÁROZAT

Panaszos által előterjesztett panasz tárgyában folytatott eljárás során – figyelemmel a Független Rendészeti Panasztestület (a továbbiakban: Panasztestület) állásfoglalásának (a továbbiakban: Állásfoglalás) megállapításaira a panasznak az előállítás arányossága tekintetében

h e l y t a d o k,

egyebekben a panaszt

e l u t a s í t o m.

A határozat ellen fellebbezésnek helye nincs, azzal szemben közigazgatási per indítható. A közigazgatási peres eljárás illetéke 30000 Ft, azaz harmincezer forint, azonban a fél a tárgyi illetékfeljegyzési joga folytán mentesül az illeték előzetes megfizetése alól, az illetéket annak kell megfizetnie, akit a bíróság erre kötelez.

A keresetlevelet az Országos Rendőr-főkapitányságnál (a továbbiakban: ORFK) – a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságnak címezve (1255 Budapest, Pf.: 117.) – a vitatott határozat közlésétől számított harminc napon belül lehet benyújtani, vagy postára adni.

A keresetlevél benyújtásának a határozat hatályosulására nincs halasztó hatálya.

Tájékoztatom, hogy a keresetlevelet elektronikus úton is benyújthatja. Az elektronikus kapcsolattartás módjára vonatkozóan részletes tájékoztatást találhat a <http://www.police.hu/hu/ugyintezes/elektronikus-ugyintezes> menüpontban.

A keresetlevél elektronikus előterjesztésére szolgáló űrlap a <http://www.police.hu/hu/ugyintezes/elektronikus-ugyintezes/kozigazgatasi-per-birosagi-felulvizsgalat> menüpontból tölthető le. Eljárási költség nem merült fel.

A határozatot kapják:

1. Panaszos
2. Független Rendészeti Panasztestület (tájékoztatásul)
3. Rendőr-főkapitányság vezetője (tájékoztatásul)
4. Irattár

INDOKOLÁS

I.

Panaszos postai úton panaszt terjesztett elő a Panasztestületnél, a vele szemben a Rendőrkapitányság beosztottjai által foganatosított rendőri intézkedéssel kapcsolatban.

Panaszos beadványában előadta, hogy *-n a *-s számú főúton haladt * irányába, amikor egy stop táblánál nem tett eleget a megállási kötelezettségének, amelyet egy éppen arra haladó járőr észlelt. A rendőrök megállították Panaszost, igazoltatták, közölték vele, hogy szabályszegést követett el, majd előállították a Rendőrkapitányságra. Panaszos az intézkedést, a szabályszegés mértékéhez képest aránytalannak ítélte meg, ezért ennek több esetben trágár beszédétől, sértegetéstől mentesen hangot is adott, és már ekkor közölte, hogy az intézkedés ellen azonnal panasszal kíván élni írásban.

Panaszos az ügyintézés folyamán, a kapitányságon konfliktusba keveredett az egyik rendőrrel, aki egyébként nem intézkedett vele szemben, de minden bizonnyal megelégtelt a véleménynyilvánítását. Panaszos megjegyezte, hogy két fiatal járőr foganatosította vele szemben az intézkedést, akik teljesen „*korrektül*” viselkedtek.

Amikor Panaszost behívták a Rendőrkapitányság folyosójáról, hogy megnézze a közúton készített felvételt, megjelent a fent említett (harmadik) rendőr, aki arrogáns stílusban kérdőre vonta, hogy miért ordítózik a Rendőrség épületében. Erre Panaszos elkérte a jelvéyszámát, hogy panaszt tehesen ellene, azonban a rendőr azt elhadarta ugyan, de sem megjegyezni, sem feljegyezni nem tudta, így utána ment, de a rendőr annyit közölt Panaszossal, hogy ő már egyszer elmondta, nem fogja többször elmondani. Panaszos megítélése szerint beszédstílusa pökhendi, fölényeskedő volt.

Panaszos az ügyintézés során többször jelezte, hogy írásban kíván panaszt tenni, de érdemi választ nem kapott. A kapitányságvezető is megjelent, és közölte, hogy majd a következő nap délelőtt tehet írásban panaszt, akkor lesz bent ugyanis a panaszfelvétellel megbízott ügyintéző. Panaszos a Panasztestülethez fordulás lehetőségéről is csak az egyik nyomtatvány végén olvasott.

Az intézkedést foganatosítók nevei sehol nem szerepeltek olvasható formában, csupán a határozatot hozó szabálysértési előadó és ügyintéző neve volt feltüntetve.

Panaszos a vele szemben foganatosított rendőri intézkedéssel kapcsolatban – a Panasztestületnél előterjesztett beadványa szerint – az alábbiakat sérelmezte:

- az előállítás arányosságát,
- az azonosítási kötelezettség elmulasztását,
- a rendőr által alkalmazott hangnemet és a bánásmódot,
- a panasztételi lehetőség időpontjáról felvilágosítást nem kapott.

II.

A tényállás tisztázása érdekében az általános közigazgatási rendtartásról szóló 2016. évi CL. törvény (a továbbiakban: Ákr.) 62. § (1)-(2) bekezdése alapján lefolytatott bizonyítási eljárás során a hatóság az alábbi bizonyítási eszközöket szerezte be:

- *-n előterjesztett panaszbeadvány;
- Rendőrkapitányságnak határozata szabálysértési ügyben;
- az előállítás időtartamáról szóló igazolás;
- hivatalos feljegyzés;

- kapitányságvezető átirata;
- feljelentés szabálysértési ügyben;
- jegyzőkönyv eljárás alá vont személy meghallgatásáról; .
- rendőrök jelentései;
- Rendőrség által készített 45 másodperc hosszúságú videofelvétel.

III.

A rendelkezésre álló – *a II. részben felsorolt* – bizonyítási eszközök alapján az alábbi tényállást állapítottam meg.

A Rendőrkapitányság beosztott rendőrei *-n a szolgálatuk teljesítése során *-kor *számú főút és * számú főút kereszteződésében közlekedtek a szolgálati gépkocsival, * irányából * irányába, amikor észlelték, hogy az egyik gépjármű a két főút kereszteződésénél kihelyezett, „*Állj, elsőbbségadás kötelező!*” közúti jelzőtáblát figyelmen kívül hagyva, megállás nélkül kanyarodott ki jobbra, a * irányába vezető főútra. Panaszos cselekményével nem kényszerített senkit hirtelen fékezésre, illetve irányváltásra.

A szabálysértést észlelve a gépjárművet megállították, majd annak vezetőjét (Panaszost) a rendőrök intézkedés alá vonták, amelynek során az intézkedést foganatosító rendőr a napszaknak megfelelő köszönést követően közölte nevét, rendfokozatát, beosztási helyét, illetve jelvéyszámát, továbbá felszólította Panaszost, hogy adja át részére a vezetői engedélyét, személyi igazolványát, illetve a gépjármű forgalmi engedélyét.

A rendőri intézkedés jogalapja a közúti közlekedés szabályairól szóló 1/1975. (II. 5.) KPM-BM együttes rendelet (a továbbiakban: KRESZ) 12. § (1) bekezdés b) pontjába ütköző és a szabálysértésekről, a szabálysértési eljárásról és a szabálysértési nyilvántartási rendszerről szóló 2012. évi II. törvény (a továbbiakban: Szabs. tv.) 224. § szerint minősülő közúti közlekedési szabályok kisebb fokú megsértése szabálysértés elkövetése volt. Az adatok ellenőrzését követően, mivel Panaszos egy olyan szabálysértést követett el, amely a Rendőrkapitányság illetékességi területén a fő balesetet kiváltó okok között szerepel, valamint olyan helyen követte el, ahol több baleset is előfordult az elmúlt évben, ezért a Tevékenység-irányítási Központ (a továbbiakban: TIK) ügyeletesén keresztül a Rendőrkapitányság vezetőjével történő egyeztetést követően az Rtv. 33. § (2) bekezdés f) pont II. fordulata alapján előállítása és gyorsított szabálysértési eljárás kezdeményezése mellett döntöttek a rendőrök.

Az intézkedés során Panaszost az Rtv. 29. § (1) bekezdés alapján igazoltatták, majd Dräger típusú alkoholszondát alkalmaztak vele szemben, amely negatív eredményt mutatott.

A rendőrök Panaszost a bekísérték a Rendőrkapitányságra, ahol a földszinti folyosóra ültették le, a személyi szabadságot korlátozó intézkedésről szóló rendőri jelentés, valamint a szabálysértési feljelentés megírásáig.

Panaszos az intézkedés során folyamatosan fennhangon beszélt, valamint kifejtette véleményét, amelyben többször degradálóan beszélt a rendőrségről, valamint a foganatosított intézkedésről.

Panaszos oly mértékben hangosan beszélt, hogy az a Rendőrkapitányság többi irodájában dolgozók megzavarására alkalmas volt, ezért a rendőr határozottan felhívta a figyelmét, hogy tartózkodjon ezen magatartástól, és ne zavarja a kapitányságon dolgozók munkáját, továbbá tájékoztatta, hogy a rendőri intézkedéssel szemben, az intézkedéstől számított 20 napon belül a Panasztestületnél, valamint 30 napon belül bármelyik rendőrkapitányságon szóban, vagy akár írásban panaszt tehet. Ekkor r. törzsőrmester és r. zászlós is elmondta Panaszos részére a nevünket és rendfokozatunkat, valamint jelvéyszámunkat, majd átadták őt a szabálysértési előadó részére.

Az előállítás *-n * órától *-n * óráig tartott, amely végén az előállítás időtartamáról szóló igazolást, valamint a vonatkozó iratokat Panaszosnak a rendőrök átadták és arról tájékoztatták, hogy panaszát, hol és milyen formákban teheti meg.

IV.

A rendőri intézkedés elleni panasz egyenkénti elbírálásakor először azt vizsgáltam meg, hogy valamennyi panaszpontra kiterjed-e a hatásköröm.

1. A rendőr által alkalmazott hangnem és a bánásmód

A Panasztestület e panaszpontról nem foglalt állást.

A fenti panaszpont megítélése szempontjából az alábbi jogszabályi rendelkezések bírnak jelentőséggel:

Az Rtv. 92. § (1) és (2) bekezdései.

Panaszos állítása szerint az intézkedést foganatosító rendőrök „*teljesen korrektül viselkedtek*”. A sérelmezett hangnemet használó rendőr a Rendőrkapitányság épületében, a közúton készített videofelvétel megtekintése közben jött oda Panaszoshoz. A beadványban Panaszos maga is leírja, hogy „*....egyébként semmilyen szerepe nem volt az ügyben,...*”. Panaszos állítása szerint a rendőr arrogáns, fölényeskedő volt, illetve ordította vele a Rendőrkapitányság épületében.

Tekintettel arra, hogy a sérelmezett hangnemet és bánásmódot tanúsító rendőr az Rtv. IV., V. és VI. fejezetébe tartozó rendőri intézkedést nem foganatosított, illetve feladatot nem látott el Panaszossal szemben, ezért a panaszpont nem minősül a hatósági ügy körébe tartozó kérelemnek.

A fentiekre tekintettel ezen panasz vizsgálatától eltekintettem.

V.

A panasz vizsgálata során az alábbiakat állapítottam meg.

2. Az előállítás arányossága

A fenti panaszpont megítélése szempontjából az alábbi jogszabályi rendelkezések bírnak jelentőséggel:

Az Rtv. 33. § (2) bekezdés f) pontja II. fordulata, az Rtv. 33. § (3) bekezdése, az Rtv. 15. §-a, a Szabs. tv. 73. §-a, a Szabs. tv. 124. §-a, a Szabs. tv. 102. §-a és a 104. §-a,

Panaszos sérelmezte, hogy a szabálysértés elkövetése miatt előállították. Véleménye szerint ez aránytalan volt.

Az előállítás szükségtelenségére és aránytalanságára vonatkozó panaszt a megállapított tényállás alapján megvizsgáltam, és a Panasztestület Állásfoglalásának III. fejezet 2) pontjában kifejtettekkel **nem értek egyet**.

A Panasztestület az előállítás kapcsán kifejtette, hogy annak nem volt jogalapja. E körben hivatkozott Szabs. tv. 73. §-ra, kiemelve e törvényhely rendelkezései közül a szabálysértési őrizetbe vételre és őrizetben tartásra vonatkozó szabályokat. Ezt összeveti az Rtv. 33. § (2) bekezdés f) pont II. fordulatával, amely szerint az előállítás akkor lehetséges, ha a szabálysértési eljárás azonnal lefolytatható. Az azonnali lefolytathatóság követelményét úgy magyarázza, hogy „*az eljárás azonnali lefolytatásáról abban az esetben beszélhetünk, amennyiben legfeljebb 12 (8 + 4) órán belül érdemi döntés hozható.*”. Ugyanakkor, rögzíti a Panasztestület az érvelésében, hogy az Rtv. 15. § általános arányossági követelményének is érvényesülnie kell. Erre tekintettel utal a Panasztestület

korábbi gyakorlatára, miszerint „*kizárólag olyan cselekmények esetén alkalmazható ez a fajta előállítás, amelyeket szabálysértési őrizet, bíróság elé állítás vagy büntetőeljárásban őrizet vagy bíróság elé állítás követ.*”. Ezután a Testület hivatkozik egy, a Nemzeti Közszolgálati Egyetem korábbi oktatója által készített tanulmányra is, kiemelve, hogy a tanulmány nem csak alátámasztja a Panasztestület fent kifejtett érvelését, de „*tovább vitte a gondolatot*”. Ezután idézi a tanulmány ide tartozó gondolatát, miszerint „*A kiterjesztő értelmezés elfogadása törvénytelen és jogalap nélküli előállítások végrehajtásához vezetne, amellyel összefüggésben »elkövetett« cselekmény alkalmas lehet a Btk. 304. § (1) bekezdésébe ütköző és aszerint minősülő jogellenes fogvatartás büntetnének megállapítására...*”. Mindezeket alapul véve a Panasztestület megállapítja, hogy a rendőr az előállítást Rtv. 33. §-ának (2) bekezdés f) pont II. fordulata a Szabs. tv. 124. §-a szerinti „*gyorsított bíróság elé állítás*” lefolytatása céljából alkalmazhatja jogszerűen, amikor annak valamennyi törvényi feltétele fennáll. Ebből következően mindazon esetekben, amikor a szabálysértés észlelése esetén „*a rendőr helyszíni bírság kiszabásával lép fel a jogsértő cselekmény elkövetőjével szemben, vagy amikor a szabálysértési feljelentést tesz, ami alapján meghallgatás nélküli eljárásban hoz határozatot (102. §), vagy meghallgatás alapján (104. §) dönt a szabálysértési felelősség kérdésében – ismételten hangsúlyozva a fentebb rögzítetteket, miszerint a rendőr döntési jogosultsággal bír, hogy melyik formát választja – nem lehet »az előállítást az eljárás azonnal lefolytathatóságára« hivatkozva foganatosítani.*”.

Ezekre tekintettel a Panasztestület megítélése szerint az előállítás jogalapja a panaszolt intézkedés során hiányzott, amely alapjog súlyos sérelmét idézte elő.

A Panasztestület fent kifejtett érvelésével nem értek egyet az alábbi indokok alapján.

Az Rtv. 33. § (2) bekezdés f) pont II. fordulata szerint a rendőr a hatóság, vagy az illetékes szerv elé állíthatja azt, akivel szemben az eljárás azonnal lefolytatható.

Panaszos által elkövetett szabálysértést észlelte a rendőr, azt Panaszos beismerte. Mindezek alapján a szabálysértési jogi felelősség kérdése „*tárgyi oldalról*” nem igényelt további bizonyítást. Erre tekintettel nem volt semmi akadálya annak, hogy az illetékes hatóság a szabálysértési eljárást azonnal lefolytassa. Azaz a jelen határozat történeti tényállásában meghatározott eset egybe vág a már idézett törvényi tényállással, miszerint ha az eljárás azonnal lefolytatható, akkor e célból az érintett előállítható. Erre tekintettel nem lehet olyan – a kifejezett törvényi rendelkezéssel ellentétes – következtetésre jutni, hogy az előállítás ezen a jogalapon nem volt törvényes.

Hangsúlyozandó, hogy a Panasztestület által hivatkozott tanulmány éppen ezt az álláspontot képviseli. Tekintettel azonban arra, hogy a tanulmány nem jogforrás, ezért annak részletes ismertetésétől eltekintek, azonban az Rtv. 93/A. § (7) bekezdésében foglalt indokolási kötelezettségre tekintettel a szükséges mértékben azzal kapcsolatban is kifejtem a véleményem, mely eltér a Panasztestület véleményétől e kérdésben.

A Szabs. tv. 73. és 124. §-ai, amelyeket a Panasztestület hivatkozott érvelésében – szabályozási tárgyakra tekintettel – irrelevánsak. A Szabs. tv. 73. §-a szabálysértési őrizetről szól, mely az Rtv. 33. §-ában foglalt előállítástól teljes mértékben eltérő jogintézmény. Az erre vonatkozó szabály ezért nem vehető figyelembe a szabálysértés miatti előállítás jogszerűsége tekintetében. A Szabs. tv. 124. §-a a bíróság elé állításról szól, amely mint eljárási forma egyrészt megköveteli az őrizetbe vételt, és – amint azt a Panasztestület által citált tanulmány is rögzíti –, a bíróság által lefolytatható eljárások az intézkedés idején nem tekinthetőek azonnal lefolytathatóknak, hiszen az intézkedés idején nincs megfelelő információ arról, hogy a bíróság le fogja-e folytatni az eljárást – a Panasztestület által is követelményként elfogadott (8 + 4), azaz – 12 óra alatt. Az őrizetbe vétel, vagy a bíróság elé állítás pedig nem a szabálysértési eljárás lezárását/lefolytatását jelenti, csupán egy kényszerintézkedés, illetve az eljárás egy módja.

A Panasztestület által hivatkozott tanulmány osztja a fenti megközelítést azzal a tényszerű érveléssel is kiegészítve azt, hogy az Rtv. 33. § (2) bekezdés f) pontjának hatályba lépésekor, 1994. V. 1-jén a magyar jogrend nem alkalmazta szabálysértések miatt önálló büntetésként az elzárást, így bírósági hatáskör hiányában bíróság elé sem lehetett állítani az eljárás alá vont személyt marasztalás céljából, azaz erre a jogalkotó szándéka kétség kívül nem is irányulhatott. Mindezen érvek alapján az előállítás jogalapja tekintetében a Panasztestület állásfoglalásától eltértem, megállapítottam, hogy ez előállításra volt jogalapja a rendőröknek.

A rendőr a helyszínen csak a rendőrség által lefolytatható eljárás tekintetében tud megbizonyosodni az azonnali lefolytathatóságról – amint ebben az esetben is történt –, telefonon konzultált a TIK ügyeletesén keresztül a Rendőrkapitányság vezetőjével, hogy fennáll-e ez a feltétel. Mivel azt a tájékoztatást kapta, hogy fennáll, ezért alkalmazta a szó szerint ilyen esetekre vonatkozó törvényi rendelkezést, az Rtv. 33. § (2) bekezdés f) pont II. fordulata.

Amint a Panasztestület is hangsúlyozta, vizsgálni kell ugyanakkor az Rtv. 15. § (1) és (2) bekezdésében foglalt teljesülését is, tehát azt, hogy az intézkedés nem okozott-e nyilvánvaló aránytalanságot, illetve, hogy több lehetséges intézkedés közül a rendőrök az adott helyzetben a kisebb korlátozással járó alkalmazták-e. Ennek megítélése során a hatóság figyelembe vette, hogy a közúti közlekedési balesetek tendenciái a 2017. évre hogyan alakultak. Elmondható, hogy a 2017. év januárjára a sebességkorlátozás túllépése, az elsőbbség és előzés szabályainak megszegése, a kanyarodási szabályok megszegése jelentős részben, az összes baleseti okok mintegy 77%-át tették ki.¹ Az országos rendőrfőkapitány az intézkedések tekintetében felhívta a figyelmet a kulturált, differenciált feladatvégrehajtásra.

Megállapítható, hogy Panaszos által elkövetett közúti közlekedési szabálysértés nem tartozik a fent nevesített szabálysértések körébe. A szabálysértési tényállás alapján Panaszos a közlekedés más résztvevőjét cselekményével nem zavarta, nem veszélyeztette, szabálysértés miatt az intézkedés alapjául szolgáló cselekményét megelőző két évben büntetve nem volt, helyszíni bírságot vele szemben nem szabtak ki, vele szemben egyéb okból a jelen eljárás tárgyát képező intézkedést megelőző egy évben intézkedést a Rendőrkapitányság nem fogantatosított.

A rendőrség szolgálati szabályzatáról szóló 30/2011. (IX: 22.) BM rendelet (a továbbiakban: Szolgálati Szabályzat) 9. § (1) és (2) bekezdései szerint a rendőr szabálysértés észlelése esetén feljelentést tesz, helyszíni bírságot szab ki, vagy szóbeli figyelmeztetést alkalmaz. E lehetőségeket egészíti ki az Rtv. 33. § (2) bekezdés f) pont II. fordulata, amely szerint, ha az eljárás azonnal lefolytatható, akkor az intézkedés alá vont személy előállítható. Utóbbi intézkedés a feljelentéstől abban tér el, hogy az eljárás idejére személyes szabadságától megfosztják az eljárás alá vont személyt. A négy lehetséges intézkedés közül, kétség kívül az utóbbi, a tényleges, azonnali szabadságmegvonással járó eljárás okozza a legnagyobb korlátozást.

Mindezen tényeket alapul véve megállapítom, hogy az Rtv. 15. § (2) bekezdésében foglalt azon törvényi előírás, mely szerint több lehetséges rendőri intézkedés közül azt kell választani, amely az eredményesség biztosítása mellett az intézkedéssel érintettre a legkisebb korlátozással jár, nem érvényesült a vizsgálat tárgyává tett intézkedés során. Amennyiben ugyanis, nem ismételt elkövetés és nem kiemelt szabálysértés esetében, a helyszíni beismerés ellenére is arányosnak tekintené a hatóság a vizsgált intézkedést, amely a szabálysértés elkövetőjének személyes szabadságát azonnal elvonta, nem volna kijelölhető határ a differenciált jogalkalmazás érdekében, a fenti arányossági szabály pedig kiüresedne.

Összességében megállapítom, hogy a rendőrök részére a törvény biztosította az előállítás lehetőségét a vizsgált intézkedési helyzetben, tehát annak a jogalapja – mint minden hasonló esetben – meg volt. Ugyanakkor Panaszosi cselekmény és a fent felsorolt egyéb intézkedési lehetőségek (szóbeli figyelmeztetés, helyszíni bírságot, feljelentés) és a ténylegesen fogantatosított előállítás arányossági szempontú összevetését az ezek által okozott korlátozás mértékére vonatkoztatva, nem megfelelően hajtották végre.

¹ 29000/7183/2017. ált. számú ORFK feladatterv 2. oldal 1. bekezdése

Ezek alapján a panasz az előállítás tekintetében megalapozott.

3. Az azonosítási kötelezettség elmulasztása

A Panasztestület e panaszpontról nem foglalt állást.

A fenti panaszpont megítélése szempontjából az alábbi jogszabályi rendelkezések bírnak jelentőséggel:

Az Rtv. 20. § (2) bekezdése, a Szolgálati Szabályzat 5. § (1) és (2) bekezdései, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 323. § (1)-(3) bekezdései.

Panaszos állítása szerint a vele szemben intézkedő két rendőr neve és azonosítószáma, valamint a vele szemben inkorrekt viselkedő rendőr adatai sem szerepeltek a rendőrségi iratokon, mindössze a határozatot hozó szabálysértési előadó és ügyintéző neve volt feltüntetve. Az előállítás időtartamáról kiállított igazoláson ugyan szerepel Panaszos fogvatartásáért felelős személy aláírása, azonban neve Panaszosnak átadott iratból sem derül ki, az aláírása olvashatatlan.

Ezzel szemben az intézkedés napján kelt szabálysértési feljelentésből és a márciusban készített jelentésekből egyaránt az derült ki, hogy Panaszossal szemben intézkedést megkezdő r. törzsrőmester eleget tett azonosítási kötelezettségének. A rendőri jelentések szerint a r. őrmester és a rendőr is azonosította magát a Rendőrkapitányság épületében, mivel a helyszínen nem intézkedtek Panaszossal szemben. A rendőrségi iratok alapján a r. őrmester, mint szabálysértési előadó is közölte nevét és rendfokozatát Panaszossal a meghallgatás megkezdése előtt.

Panaszos elmondásával ellentétben a rendőri jelentésben, mint közokiratban foglaltakat fogadtam el, így a panasz alaptalan.

4. A panasztételi lehetőség időpontjáról felvilágosítást nem kapott

A Panasztestület e panaszpontról nem foglalt állást.

A fenti panaszpont megítélése szempontjából az alábbi jogszabályi rendelkezések bírnak jelentőséggel:

Az Rtv. 20. § (2) bekezdés II. fordulata, a Szolgálati Szabályzat 31. § (7) bekezdése, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 323. § (1)-(3) bekezdései.

Panaszos állítása szerint az ügyintézés során többször jelezte, hogy írásban kíván panaszt tenni az eljárás lefolytatása, valamint a rendőr viselkedése miatt. Panaszos azonban nem kapott választ arra, hogy hogyan és mikor tehet panaszt, csak az intézkedés végén foglalkoztak ezen kérésével, amikor ismét nyomatékosan jelezte az ügyintézőnek, hogy panaszt kíván tenni.

Ezzel szemben a rendőri jelentésekben foglaltak szerint r. zászlós, amikor határozottan felhívta Panaszos figyelmét, hogy tartózkodjon a hangos véleménynyilvánítástól, arra is tájékoztatta továbbá, hogy amennyiben a rendőri intézkedéssel szemben panaszt kíván tenni, azt az intézkedéstől számított 20 napon belül a Panasztestületnél, valamint 30 napon belül bármelyik rendőrkapitányságon szóban, vagy akár írásban is megteheti.

Panaszos elmondásával ellentétben a rendőri jelentésben, mint közokiratban foglaltakat fogadtam el, így a panasz alaptalan.

VI.

A Panasztestület az állásfoglalása elkészítése során Panaszossal szemben fogatosított rendőri intézkedés kezdeményezését és az igazoltatást is megvizsgálta.

Tekintettel arra, hogy Panaszos ezt a kérdéskört nem sérelmezte a beadványában, csupán tényként állapította meg, ezért azt – figyelemmel az Ákr. 38. §-ra – érdemben nem vizsgáltam. Továbbá a Fővárosi Törvényszék már korábbi – 20.K.31.855/2011/8. számú – ítéletében kimondta, hogy *„A bíróság e körben jegyzi meg, hogy az alperesi határozat kizárólag a felperes panaszában foglaltakra kell, hogy reagáljon függetlenül attól, hogy a Független Rendészeti Panasztestület esetlegesen a felperes panaszát meghaladóan más jellegű jogkérdésekben is állást foglal.”*

A Kúria Kfv.III.37.807/2013/4. számú ítélete a fentieket alátámasztja, amely szerint *„(...) A FRP-nek az előállítás időtartamára vonatkozó megállapításra nézve rögzítette, hogy e körben a felperes nem terjesztett elő panaszt, ezért annak jogszerűségéről nem kellett döntenie.*

Hatásköröm és illetékességem az Rtv. 92. § (1) bekezdése, illetve a 93/A. § (6) és (7) bekezdésein alapul.

Határozatom a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény 323. § (1)-(3) bekezdésén, 75. §-án, XLVI. fejezete, 605. §-án, 608. §-án, a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény 13. § (3) bekezdés a) pontján, 29. § (1) bekezdésén, 39. § (1) és (6) bekezdésén, az elektronikus ügyintézés és a bizalmi szolgáltatások általános szabályairól szóló 2015. évi CCXXII. törvény 9. § (1) bekezdésén, az általános közigazgatási rendtartásról szóló 2016. évi CL. törvény 62. § (1)-(2) és (4) bekezdésein, 81. § (1) bekezdésén, 113. § (1) bekezdés a) pontján, 114. §-án, 116. § (1)-(2) bekezdésein és (4) bekezdés a) pontján, 35. § (1) és (3) bekezdésein alapul.

A jogorvoslati jogosultságról, valamint a jogérvényesítés módjáról az Ákr. 81. § (1) bekezdésére, az Ákr. 113. § (1) bekezdés a) pontjára, valamint a 114. § (1) bekezdés I. fordulatára, illetőleg a 116. § (4) bekezdés a) pontjára, továbbá az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 59. § (1) bekezdésére és a 62. § (1) bekezdés h) pontjára tekintettel adtam tájékoztatást.

Budapest, 2019. július „ ”.

Dr. Balogh János r. vezérőrnagy
rendőrségi főtanácsos
országos rendőrfőkapitány